

Lieta C-112/20

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

Iesniegšanas datums:

2020. gada 28. februāris

Iesniedzējtiesa:

Conseil d'État (Beļģija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2020. gada 6. februāris

Prasītājs:

M. A.

Atbildētāja:

État belge

**CONSEIL D'ÉTAT [VALSTS PADOME], SECTION DU CONTENTIEUX
ADMINISTRATIF [ADMINISTRATĪVO LIETU NODAĻA]**

XI PALĀTA

SPRIEDUMS

[..]

Lietā:

M. A.,

[..]

pret

État belge

[..]

[orig. 2. lpp.]

I. Prasības pieteikuma priekšmets

Ar prasības pieteikumu, kas iesniegts 2019. gada 15. martā, M. A. iesniedza kasācijas sūdzību par spriedumu [...], ko [2019. gada 21. februārī] pasludināja *Conseil du contentieux des étrangers* [Ārvalstnieku strīdu izskatīšanas padome] [...].

II. Tiesvedība Conseil d'État [Valsts padome]

[...] [tiesvedība]

III. Lietas izskatīšanai noderīgi fakti

No pārsūdzētajā spriedumā konstatētā izriet, ka attiecībā uz prasītāju 2018. gada 24. maijā tika izdots rīkojums atstāt valsts teritoriju, piemērojot aizturēšanu izraidīšanas nolūkā, kā arī noteikts ieceļošanas aizliegums, kuri tika paziņoti nākamajā dienā. Šajos lēmumos ir norādīts, ka prasītājs ir paziņojis, ka viņam ir partnere ar Beļģijas pilsonību un meita, kas ir dzimusi Beļģijā, taču tajos ir minēti viņa izdarītie pārkāpumi un tas, ka tādējādi “attiecīgā persona savas rīcības dēļ tiek uzskatīta par tādu, kas var apdraudēt sabiedrisko kārtību”.

Pārsūdzētajā spriedumā ir noraidīta iesniegtā prasība atcelt tiesību aktu, kas iesniegta par šiem lēmumiem. **[oriģ. 3. lpp.]**

IV. Vienīgais pamats

Prasītāja argumentu izklāsts

Prasītājs izvirza vienu vienīgu pamatu, apgalvojot, ka ir pārkāpts Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 8. pants, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 7., 24. un 47. pants, *loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers* [Beļģijas 1980. gada 15. decembra Likuma par ārvalstnieku ieceļošanu, uzturēšanos, apmešanos uz dzīvi un izraidīšanu] 7., 39/2., 39/56., 39/65. pants, 62. panta 2. punkts, 74/11. un 74/13. pants, kā arī princips, kas garantē bērna interešu ievērošanu, samērīguma princips un precizitātes princips.

Ar pirmo iebildumu viņš pārmet administratīvajai tiesai, ka tā ir uzskatījusi, ka viņa iebildumam par Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 24. panta pārkāpumu nav nozīmes, jo viņš neprecizē, ka ceļ prasību sava nepilngadīgā bērna vārdā. Pēc iepriekš minētā 1980. gada 15. decembra likuma 74/13. panta citēšanas viņš precizē, ka viņa pēcnācējs nav ārvalstnieks, nav apstrīdēto aktu adresāts un tātad viņam nav tiesību celt prasību. Viņš uzskata, ka, lai varētu aizstāvēt bērna intereses, viņam nav jāceļ prasība bērna vārdā.

Otrajā iebildumā prasītājs norāda, ka pārsūdzētajā spriedumā ir nospriests, ka “attiecībā uz apgalvoto likuma 74/13. panta pārkāpumu, lai gan šajā tiesību normā

atbildētājam ir noteikts pienākums ņemt vērā noteiktus elementus, tajā tomēr nav paredzēts pienākums pamatot savu lēmumu attiecībā uz to”. Pēc viņa domām, ar šo apsvērumu tiek pārkāptas pamatā minētās normas, saskaņā ar kurām administratīvajiem lēmumiem ir jābūt faktiski un tiesiski pamatotiem.

Turklāt attiecībā uz apgalvojumu, ka “šajā lietā atbildētāja apstrīdētajos aktos ir ņemusi vērā prasītāja ģimenes dzīvi”, viņš norāda, ka tam “nav loģiskas saiknes ar iepriekšējo apgalvojumu”, jo tiesa neapgalvoja, ka “ģimenes dzīve būtu ņemta vērā neatkarīgi no lēmumu pamatojuma”, un ka tas ir “pretrunā sprieduma 4.3.3. punktam, ar kuru tiesa apšaubā lēmumu pamatojumu, kurā atbildētāja uzskata, ka prasītāja un viņa bērna ģimenes dzīve nav pienācīgi pierādīta”.

Trešajā iebildumā viņš kritizē sprieduma 4.3.3. punktu un uzskata, ka tajā ietvertajiem apsvērumiem būtu bijis jāizraisa *quod non* apstrīdēto tiesību aktu atcelšana.

Ceturtajā iebildumā viņš apgalvo, ka pirmās tiesas atsaucei uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas spriedumu nav nozīmes. Viņš uzskata, ka šajā lietā atšķirībā no minētajā spriedumā izspriestās lietas runa ir par negatīvu pienākumu neizraidīt, nevis par pozitīvu pienākumu atļaut uzturēties. Saskaņā ar prasītāja viedokli “tādējādi pretēji tiesas lēmumam nevarēja prasīt, lai prasītājs atsauktos uz kādu īpašu izņēmuma apstākli [**oriģ. 4. lpp.**], lai apgalvotu, ka viņa izraidīšana no teritorijas uz trim gadiem apdraud viņa ģimenes dzīvi, ko aizsargā ECPAK 8. pants (un Hartas 7. un 24. pants)”.

Turpinājumā prasītājs izsaka pārmetumu, ka spriedumā nav paskaidrots, kādā veidā ir ticis ievērots samērīguma princips, lai gan prasībā tas tika apstrīdēts. Turklāt viņš norāda, ka, lai turpinātu ģimenes dzīvi ar viņu, bērnam būs jāpamet Savienības teritorija un viņš nevarēs faktiski izmantot tiesības, kas piešķirtas saskaņā ar Savienības pilsoņa statusu.

[..] [prejudiciālie jautājumi, ko ierosinājis prasītājs pamatlietā]

Conseil d'État [Valsts padomes] lēmums

Attiecībā uz pirmo daļu apstrīdētajā spriedumā ir ietverta šāda teksta daļa:

“4.1. Vispirms attiecībā uz vienīgo pamatu Padome neredz prasītāja interesi saistībā ar iebildumu par Hartas 24. panta pārkāpumu, jo viņš nenorāda, ka rīkojas prasītāja nepilngadīga bērna vārdā”.

Administratīvā tiesa apstrīdētā sprieduma 4.2.3. punktā netieši, bet nepārprotami uzskata, ka bērna intereses ir jāņem vērā tikai tad, ja attiecīgais administratīvais lēmums uz viņu skaidri attiecas un ja šis lēmums viņa vārdā tiek apstrīdēts *Conseil contentieux des étrangers* [Ārvalstnieku strīdu izskatīšanas padome]. [**oriģ. 5. lpp.**]

Prasītājs turpretī apgalvo, ka iepriekš minētā 1980. gada 15. decembra likuma 74/13. pantā ir noteikts pienākums ņemt vērā bērna intereses, ja lēmums par izraidīšanu tiek pieņemts attiecībā uz vienu no viņa vecākiem, “neierobežojot šo prasību tikai ar lēmumiem, kas pieņemti attiecībā uz bērnu”.

Kritika ir vērsta uz to, kā interpretēt iepriekš minēto 74/13. pantu, ar kuru ir transponēts 5. pants Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2008/115/EK (2008. gada 16. decembris) par kopīgiem standartiem un procedūrām dalībvalstīs attiecībā uz to trešo valstu valstspiederīgo atgriešanu, kas dalībvalstī uzturas nelikumīgi.

Pirms detalizētākas dažādu prasītāja iebildumu izskatīšanas Eiropas Savienības Tiesai ir jāuzdod prejudiciāls jautājums, kurš ir minēts rezolutīvajā daļā un attiecas uz interpretāciju un apjomu, kāds ir jāpiešķir pienākumam ņemt vērā bērna intereses, kas paredzētas iepriekš minētās Direktīvas 2008/115/EK (2008. gada 16. decembris) 5. pantā.

[..] [nebūtiska informācija]

AR ŠĀDU PAMATOJUMU

CONSEIL D'ÉTAT [VALSTS PADOME] NOLEMJ:

1. pants

Tiesvedību apturēt.

2. pants

Eiropas Savienības Tiesai tiek uzdots šāds prejudiciāls jautājums:

“Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2008/115/EK (2008. gada 16. decembris) par kopīgiem standartiem un procedūrām dalībvalstīs attiecībā uz to trešo valstu valstspiederīgo atgriešanu, kas dalībvalstī uzturas nelikumīgi, 5. pants, saskaņā ar kuru dalībvalstīm, īstenojot šo direktīvu, ir jāņem vērā bērna intereses, to lasot kopā ar šīs pašas direktīvas 13. pantu un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 24. un 47. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to ir prasīts ņemt vērā bērnu, kas ir Savienības pilsonis, intereses, pat ja atgriešanas lēmums ir pieņemts tikai attiecībā uz vienu bērna vecāku?”.

[..] [oriģ. 6. lpp.]

[..] [tiesvedība]

[..] [tiesvedība un iztiesāšanas sastāvs]